

LA NOTA

Butlletí de MusiCat

02

Retallades a Cultura

Els ajuntaments destinen un 40% menys a festes

Assemblees generals de MusiCat

El CoNCA presenta l'informe anual sobre l'estat de
la Cultura i les Arts a Catalunya

Presentació de l'Anuari 2011 de la Música: la crisi del directe

Entrevista a Santi Arisa

Associació Professional
de **Músics de Catalunya**

Joaquim Vayreda, 65, entl. D · 17001 Girona
Tel. 972 218 689 · Fax 972 223 271
info@musicat.cat · www.musicat.cat

Junta directiva:

President: Josep Reig

Vicepresident: Josep Ramon Prats

Secretari: Josep M. Mascarell

Vocals: Miquel Clapés, Carles Creixell, Susanna del Saz,
Antoni Mas, Albert Prat i Àngel Puertas

Gerència:

Associació Professional: Marga Castañer

Grup de Gestió: Anna Franco

Redacció: Lluïsa Massó

Maquetació i disseny: Iglésies Associats

Dipòsit legal: GI-323-2011

EDITORIAL.

Josep Reig
President de Musicat

› Indignats, retallats, desesperats i 30%

Ara va de bo. Fins ara parlàvem de com ens afectaria la crisi i semblava que, com que els músics estem més acostumats que ningú a que se'ns retallin els ingressos i que no se'ns reconegui, ni laboralment ni socialment, aniríem com sempre fent la viu-viu, esperant l'arribada de temps millors. Però aquest viatge es preveu més llarg i tortuós que mai.

Quan veig la majoria dels col·lectius professionals que es queixen per les retallades d'un tant per cent del seu sou, no puc evitar tenir certa enveja: ells, almenys, tenen un sou. Quan sento que hi ha treballadors que estan a punt de perdre el subsidi d'atur, em pregunto quants músics conec que hi han pogut optar. Quan surt la problemàtica de les hipoteques, em vénen a la memòria les serioses dificultats que tenim els músics per aconseguir ni que sigui un crèdit petit. Els músics podríem liderar tranquil·lament el rànquing d'indignació, i no ara, sinó fa una colla d'anys.

És evident que aquesta crisi mundial no té un sol culpable. Tot i que en alguns països la banca i els polítics han quedat retratats, hi ha hagut molts factors que ens han portat a aquesta situació i penso que tota la societat hauria de reflexionar per veure on hem fallat tots plegats i, en alguns casos, potser hauríem de fer l'exercici d'entonar el "mea culpa". En el cas dels músics, també. Quan alertàvem des d'aquesta mateixa secció de la importància d'oferir la música en directe, perquè corriem el perill de suplir llocs de treball per màquines, el nostre

semblava un discurs passat de moda; però en pocs anys ha augmentat considerablement el nombre de formacions, en part gràcies a les noves tecnologies, i l'oferta ha passat a superar la demanda. Quan ens hem fet pesats insistint que complir amb la legalitat era positiu per al reconeixement de la nostra feina, moltes vegades se'ns ha acusat de ser més papistes que el papa. I quan vàrem aplicar el protocol de cobrament als ajuntaments morosos, se'ns va dir que fotríem les festes enlaire. Sincerament, crec que si som culpables d'alguna cosa és de no haver aconseguit aplicar aquestes mesures amb més eficàcia i rapidesa.

Els músics no estem només indignats i retallats, estem desesperats.

Tot i així, el que hem de fer és buscar solucions per sortir d'aquesta situació i no tornar a cometre els errors passats. Com a mostra d'aquests errors, a Musicat ens ha arribat, a través d'un agent artístic, la brillant idea d'una formació musical que ofereix el 30% de comissió als representants a canvi de feina. Tothom pot entendre que s'abaixin preus quan les coses no van bé, però augmentar la comissió amb aquest percentatge jo ho definiria com un suborn: el que fa és augmentar el nivell de corrupció i en conseqüència la indignació.

Espero que, malgrat tot, hàgiu passat un bon estiu.

PREN NOTA.

> MusiCat es desvincula de la Unió de Músics de Catalunya

L'Associació Professional de Músics de Catalunya MusiCat ha deixat de pertànyer a la UMC des del dia 1 de març de 2011.

Els motius que han impulsat la Junta Directiva de MusiCat a prendre aquesta decisió són de caire econòmic, ja que s'ha considerat que l'aportació que MusiCat havia de fer a la Unió de Músics, en funció del seu nombre d'associats, resultava excessiva donada la conjuntura de crisi actual.

Aquesta decisió forma part d'un conjunt de mesures que MusiCat ha pres per garantir la pròpia viabilitat econòmica i els serveis als seus associats, enfront de les retallades de subvencions i, sobretot, els retards per part de les administracions locals en el pagament de les actuacions gestionades a través de l'associació.

Així mateix, s'ha considerat que la relació amb la resta d'associacions territorials representatives del sector, es pot mantenir en base a convenis de col·laboració amb les mateixes, sense que aquest vincle representi cap mena de cost econòmic afegit. Fins i tot, MusiCat va presentar una alternativa, que va ser rebutjada per la Junta Directiva de la UMC, consistent en conservar la federació a nivell virtual prescindint de l'espai físic i de la gerència, que podria ser assumida per ordre successiu i alternat per les diferents associacions que la integren. MusiCat considera que en la conjuntura actual les associacions no poden assumir aquestes despeses.

MusiCat formava part de la Federació Unió de Músics de Catalunya des de la seva fundació l'any 2003.

> Sol·liciteu les claus per entrar al vostre espai del web www.musicat.cat

Ja fa ben bé un any que existeix un espai al web www.musicat.cat reservat als socis. Per accedir-hi, us calen uns codis personals (usuari i contrasenya). Si no els teniu, només heu d'enviar un mail a info@musicat.cat i sol·licitar-los. Un cop entreu a la "zona socis" hi trobareu:

Un formulari per sol·licitar factures a través del web. Aquesta és la millor manera de demanar les factures. Cal omplir els camps obligatoris: nom del músic o músics, data de l'actuació, localitat on s'actua, import (amb IVA, sense IVA o exempt d'IVA) i dades de l'empresa que contracta l'actuació. Al final, hi ha un espai lliure per posar notes i observacions. Un cop ple, només cal prémer el botó "enviar". La sol·licitud arriba directament al departament de facturació i automàticament en rebreu la confirmació. A més, totes les sol·licituds que feu amb aquest sistema quedaran penjades al vostre espai, de manera que podreu controlar el que heu demanat.

Per nosaltres és molt millor rebre el formulari que no pas un mail, ja que la informació ens arriba ordenada i això ens fa guanyar temps.

Consulta de la facturació. Totes les factures que anem fent per a vosaltres queden penjades en aquest espai. Quan les cobrem, automàticament apareix una etiqueta amb la data del pagament a MusiCat; això vol dir que l'ingrés al vostre compte pot tardar entre dos i tres dies, depenent de les entitats bancàries. Les factures pagades desapareixen d'aquest espai al cap de 60 dies. Les factures pendents, en canvi, segueixen penjades mentre no es cobrin.

Sol·licitud d'assessorament. Si necessiteu fer una consulta en els àmbits fiscal, laboral o jurídic, cal que utilitzeu aquest formulari. Depenent del tipus de consulta, us contestarem o us enviarem un volant perquè concerteu una visita gratuïta amb el professional indicat. Us recordem que el fet de ser socis de

COL·LABORACIONS A LA NOTA

- La Nota vol ser l'altaveu dels socis de MusiCat i el lloc on es puguin expressar totes les opinions. Per això, disposem d'una secció de col·laboracions on publiquem les notícies, articles o escrits que ens feu arribar a info@musicat.cat.
-

MusiCat us dona dret a consultar els assessors de l'associació sense cap cost addicional. No obstant, si cal endegar algun tipus de gestió, s'aplicaran les tarifes preferents per als socis, prèvia presentació d'un pressupost. En qualsevol cas, per poder fer la consulta és indispensable presentar el volant emès per MusiCat.

Gestió de les dades del grup. Si teniu un grup o una proposta musical i l'heu inclòs en el Catàleg de Música en Viu de www.musicat.cat, trobareu en

aquest espai l'accés al panell de control per actualitzar-ne les dades, posar les dates a l'agenda o afegir fotos, àudios o vídeos.

Comunicats i documents interns. Finalment, trobareu en aquest espai comunicats i documents interns que interessin exclusivament els socis de MusiCat.

Si encara no teniu els vostres codis, us animem a demanar-los. Nosaltres us ho agraïrem i vosaltres en sortireu beneficiats.

> Actuacions a Andorra

El dia 1 d'abril de 2011 va entrar en vigor a Andorra la Llei 94/2010 de l'impost sobre la renda dels no-residents fiscals. Segons aquesta nova llei, les empreses andorranes que contractin una actuació en què intervinguin persones no-residents, estan

obligades a retenir el 10% de l'import de la factura i abonar-lo a l'estat andorrà. Aquest impost és desgravable per a l'empresa a través de l'impost de societats, però no ho és per al músic. Cal omplir un imprès de treball de curta durada per a treballadors de l'estranger.

> MusiCat serà al Mercat de Música Viva de Vic

MusiCat serà al 23è Mercat de Música Viva de Vic que es celebrarà del 14 al 18 de setembre. Ens podeu visitar a l'estand 34 de la fira comercial, que compta amb més de 70 expositors i estarà oberta de dijous a dissabte, de 11h a 19h30. Enguany, la direcció artística del MMVV passa a ser responsabilitat de Marc Lloret, recolzat per dos assessors musicals,

Maria Lladó i Oriol Roca. Fruit d'aquesta nova direcció artística (i d'una anàlisi profunda de les necessitats del sector) aquest any el MMVV ha creat el MVLab, un nou concepte que aglutina diferents activitats enfocades a enfortir els vincles professionals entre diferents agents culturals. Podeu consultar el programa d'activitats i concerts a www.mmvv.net.

> Digital Music Day, taller gratuït per als socis de MusiCat

MusiCat està organitzant en col·laboració amb La Cúpula Music uns tallers gratuïts sobre l'ús d'eines digitals, adreçats als seus socis. Les sessions tindran lloc al Parc Científic i Tecnològic de la Universitat de Girona a partir del mes de setembre i seran retransmeses via internet mitjançant webcasting en temps real.

En aquests tallers s'ensenyarà als assistents com desenvolupar estratègies digitals per a la distribució i promoció de la seva música a través de la xarxa. Davant del canvi accelerat que està

experimentant la indústria musical i amb els nous models de consum que s'estan imposant, cal que els músics aprenguin a moure's en el terreny digital i a utilitzar de manera efectiva les eines de promoció i fidelització que internet posa al seu abast.

MusiCat ha signat un conveni amb l'empresa de distribució digital La Cúpula Music amb la intenció de facilitar la integració dels seus socis en aquest entorn i de donar a conèixer les possibilitats que ofereixen les plataformes de distribució online.

NOTÍCIES.

> XXXVI Nit dels Músics Cassanencs

Com cada any des del 1976, la Nit dels Músics va donar el tret de sortida de la festa major de Cassà de la Selva. Prop d'una seixantena de músics de totes les edats, nascuts o vinculats al poble i les seves dues cobles –La Principal de Cassà i La Selvatana– van interpretar sardanes d'autors cassanencs sota la direcció de l'Antoni Mas.

L'anècdota d'aquest any va ser l'apagada que es va produir arran de l'incendi d'un transformador que va deixar mig poble sense llum. Eren quarts de dotze de la nit i s'estava interpretant la cinquena sardana, Noces d'Argent, del mateix Antoni Mas. La plaça de la Coma va quedar completament a les fosques. Per sort, els músics coneixien la partitura de memòria i van poder acabar la

interpretació sense problemes. Després venia l'última, "El sereno", de Josep Coll, que els músics interpreten a ulls clucs –mai millor dit– perquè cada any tanca la Nit dels Músics, que s'acaba a les dotze en punt. La gent que omplia la plaça de gom a gom va premiar els músics amb forts aplaudiments.

> Premis 2x4 Fundació Ernest Morató

El diumenge 3 de juliol, l'endemà de la 45a Cantada d'Havaneres de Calella, es va celebrar a l'Hotel Sant Roc de Calella de Palafrugell l'acte de lliurament dels Premis 2x4... a ritme d'havanera, que atorga la Fundació Ernest Morató. El premi de comunicació va ser per a Ràdio Hospitalet de l'Infant que, des de l'any 2000, emet un programa setmanal dedicat a aquest gènere musical. El premi de composició va ser per a Josep Bastons i el darrer, *in memoriam*, va ser per a la família de Càstor Pérez. A la cloenda de l'acte, tots els cantaires dels diferents grups que hi assistien van cantar "Vestida de nit" en una interpretació ben emotiva amb la Sílvia Pérez Cruz, filla de Càstor i el seu germà Félix, tots acompanyats per la guitarra de Lluís Bofill.

> Els parcs de Barcelona s'han omplert de música les nits d'estiu

Música als parcs és un certamen organitzat per l'Àrea de Medi Ambient de l'Ajuntament de Barcelona, que va néixer fa setze anys amb la intenció d'apropar la música de qualitat a tots els públics i alhora potenciar els parcs com espais de convivència de la ciutat. El certamen inclou música clàssica, jazz i sessions de la Banda Municipal de Barcelona. Aquest estiu s'han fet una trentena de concerts, tots gratuïts, en dotze parcs i jardins de Barcelona entre juliol i agost.

Els concerts són a càrrec de formacions joves que han estat seleccionades per un jurat integrat per representants de l'Àrea de Medi Ambient, del Concurs de piano Maria Canals (MCB) i del Conservatori del Liceu. Enguany s'han presentat prop de 170 candidatures de formacions musicals i solistes, de les quals el jurat n'ha destacat l'alt nivell i la qualitat musical.

MusiCat ha col·laborat amb aquesta iniciativa i s'ha encarregat de donar d'alta a la Seguretat Social els músics participants i de facturar totes les actuacions, a més d'assessorar músics i organitzadors.

— Concert inaugural amb Joan Chamorro Quintet & Andrea Motis als jardins del Teatre Grec

> Euroconcert tanca a causa de la crisi i suspèn els concerts al Palau

La promotora Euroconcert, fundada l'any 1985, va anunciar a finals de maig el seu tancament definitiu i la suspensió dels seus projectes més immediats, entre els quals els deu concerts de música de cambra previstos al Palau de la Música Catalana per la temporada 2011-2012. Segons va informar els seu president, Antoni Sábat, Euroconcert va haver de prendre aquesta decisió pressionada per la crisi general i per la manca de suport econòmic de les institucions públiques i dels organismes privats que fins ara havien recolzat els seus projectes.

Segons l'organització, Euroconcert ha tingut aquesta última temporada uns 600 abonats i una mitjana d'ocupació en els concerts del 64%.

A més del cicle de concerts al Palau, el tancament d'Euroconcert comporta la cancel·lació del cicle Música i Músics de Catalunya, dedicat a autors catalans de totes les èpoques, que ja portava dinou edicions, així com el Cicle d'Orgue a la catedral de Barcelona i el tancament del segell discogràfic Discant, especialitzat en música històrica catalana.

> Assemblees generals de MusiCat

El passat 23 de maig es van celebrar les Assemblees Generals de MusiCat al Palau Firal de Girona. L'actual Junta Directiva va presentar la memòria, el balanç, el compte de pèrdues i guanys i la proposta de distribució dels resultats socials de l'Associació Professional i de les empreses que conformen el Grup de Gestió, corresponents a l'exercici 2010, que van ser aprovats per unanimitat per tots els assistents, així com firmats i ratificats per la Junta Directiva.

La gerent de l'Associació Professional de Músics de Catalunya, Marga Castañer, va presentar la memòria i va anar desgranant les accions més rellevants que s'han portat a terme durant l'any 2010, com la participació en la redacció del Codi de Bones Pràctiques en l'Àmbit de la Creació i la Interpretació Musicals, editat pel CoNCA, que MusiCat reclamava des de feia temps. També va explicar l'estreta col·laboració que durant tot l'any MusiCat ha establert amb l'Associació Catalana de Municipis (ACM); gràcies a aquest contacte es van organitzar, en diferents consells comarcals de Catalunya, unes jornades sobre contractació d'actuacions musicals adreçades a tècnics de cultura d'ajuntaments i personal funcionari i laboral de les administracions locals de Catalunya. Un altre tema rellevant que es va desencallar el 2010 va ser el conveni amb l'Institut de Fisiologia i Medicina de l'Art de Terrassa, en virtut del qual els socis de MusiCat que reuneixin les condicions podran ser atesos en aquest centre. Pel que fa a l'organització interna, la gerent va destacar la creació d'un intranet per als

socis que permet, mitjançant uns codis atribuïts per MusiCat, accedir a les factures que s'han fet, per saber si estan pagades o pendents i també sol·licitar-les mitjançant un formulari online. Finalment, va presentar el compte d'explotació del grup MusiCat que l'any 2010 va donar un resultat positiu de 10.042,80 €. Pel que fa al número de socis, l'Associació Professional MusiCat va registrar l'any passat 837 altes i 311 baixes. A finals de 2010 MusiCat comptava amb 3.578 socis.

Tot seguit, la gerent del Grup de Gestió MusiCat, Anna Franco, va presentar el balanç, el compte de pèrdues i guanys, la memòria i l'informe de gestió de les quatre empreses que l'integren: Músics de Girona SCCL, Músics de Catalunya SCCL, Associació Cultural Dos Per Quatre i Doble Xamfrà SLU. De tot el que va exposar destacarem:

1. Que a finals de 2010 es devia a MusiCat al voltant de 700.000 €.
2. Que el 2010 Músics de Girona va incrementar la facturació un 11,37% i Músics de Catalunya un 2,10%, en relació al 2009.
3. Que el 2010 es van tramitar 23.393 altes a la Seguretat Social (3.329 altes més que al 2009).

Tant el balanç com la memòria i l'informe de gestió es van aprovar per unanimitat.

Presentació Anuari Enderrock 2011

> Presentació de l'Anuari 2011 de la Música: la crisi del directe

L'Anuari 2011 de la Música, que publica el Grup Enderrock i l'Associació de Mànegers i Promotors de Catalunya (ARC) es va presentar el dia 25 de juliol a la seu de la SGAE de Barcelona.

Per primer cop en els deu anys de la publicació de l'Anuari, es constata una davallada en la facturació de la música en viu. Fins ara, el directe havia resistit l'embestida i compensava la crisi discogràfica, però l'Anuari 2011 deixa clar que, entre el 2008 i el 2010, la indústria del directe ha perdut el 30,2% dels ingressos i s'han destruït un 16,8% dels llocs de treball. D'altra banda, es redueix per primera vegada el nombre global d'espectadors, que cau un 20,4% en dos anys. Les sales perden espectadors i programen menys concerts.

Pel que fa a orquestres i conjunts, el sector perd un 14,5% de la contractació durant el 2010. El pressupost dels ajuntaments per a festes majors cau un 40%. Amb tot, segons va dir el president de MusiCat, Josep Reig, el principal problema continua essent el retard en els pagaments.

Lluís Gendrau, director del Grup Enderrock, va valorar molt negativament aquestes dades i va parlar de "crisi total" del sector de la música, afectat per la innovació tecnològica dels últims anys. Segons Gendrau, els motius d'aquest daltabaix són la caiguda de la contractació per part dels ajuntaments, l'agreujament del retard en els pagaments d'aquestes administracions i la crisi

econòmica global que fa que la població destini menys diners als concerts.

El president d'ARC, Joan Rosselló, va assegurar que malgrat la crisi "hi ha moviment" i que cal seguir treballant per trobar la manera de tirar endavant. Per millorar les dades cal que les empreses siguin més competitives i que l'administració optimitzi bé els recursos de què disposa per ajudar a estimular la indústria. Va demanar un canvi dels models organitzatius de l'administració per arribar a criteris d'eficàcia i eficiència, oferint més incentius a les empreses privades, de mecenatge i de patrocini i també que s'abaixi l'IVA cultural.

La nota positiva de l'Anuari 2011 la posen els festivals d'iniciativa privada, com el Sónar o el Primavera Sound, que segueixen guanyant públic. D'altra banda, la facturació de la indústria discogràfica catalana creix un tímid 4,2% per primer cop en 5 anys, mentre que a la resta de l'Estat les vendes s'han enfonsat. Segons Gendrau, això es deu a l'èxit de grups del nou pop català, com Manel, Mishima, Antònia Font o Els Amics de les Arts.

El director de l'ICIC, Fèlix Riera, va assegurar que es dotarà el sector d'un pla estratègic per activar les "potencialitats" que ja existeixen. En la seva intervenció va apostar per impulsar encara més els festivals, reinventar el model discogràfic i tenir una major presència als mitjans de comunicació.

El plenari al Parlament amb
Núria de Gispert i Ferran Mascarell

Foto: Maria Torres

> El Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (CoNCA) presenta l'Informe anual sobre l'estat de la Cultura i de les Arts a Catalunya 2011

El dia 29 de juny, els membres del Plenari del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts van presentar l'Informe anual sobre l'estat de la Cultura i de les Arts a Catalunya 2011, el segon que elabora aquesta institució des que va ser creada fa poc més de dos anys. La presentació va tenir lloc al Museu Picasso de Barcelona i va comptar amb la presència de representants del món cultural, de les associacions sectorials i equipaments, creadors i artistes, així com d'alguns membres dels Departaments de Cultura i d'Ensenyament de la Generalitat.

Segons l'informe, la crisi ha suposat un fre per al món cultural, tant pel que fa a les inversions i als pressupostos, com pel que fa a la greu demora dels pagaments als artistes per part de les administracions. Pel que fa al sector de la música, l'informe recull els dèficits principals que tradicionalment han afectat el sector. D'una banda, el marc legislatiu per regular la contractació del professional fa que aquest hagi d'assumir una realitat (càrrega d'impostos i costos de seguretat social) que l'aboca a una situació insostenible que s'agreuja per la inexistència d'un estatut de l'artista que, de moment, no figura en el programa immediat del Departament de Cultura. D'altra banda, la legislació de la música en directe representa un

obstacle en el desenvolupament de l'activitat. El CoNCA entén que la regulació de l'exhibició de la música en directe ha d'estar més vinculada a les polítiques culturals que a les de seguretat, com és el cas actualment.

Entre les problemàtiques manifestades durant l'any 2010, destaquen la manca de presència de la música catalana fora del país, l'agreujament dels problemes amb la SGAE en temes com el cost dels drets d'autor i la manca de redistribució equitativa dels drets recollits entre els petits autors, la manca de coordinació de les estructures educatives musicals i la incidència de la crisi en el sector, que es tradueix en la davallada de gires i concerts, i el retard en els pagaments per part de les institucions.

Es proposa, entre altres, consolidar la Taula Sectorial de Música constituïda recentment i alleugerir l'estructura del sector, que s'ha vist obligat a crear múltiples organismes per fer arribar la seva veu a les administracions. En aquest sentit, el CoNCA recomana treballar en la línia de crear un organisme que representi la totalitat del sector com a únic interlocutor, amb l'objectiu de millorar l'optimització de recursos i defensar els interessos del col·lectiu.

> La Revista del Baix Empordà dedica un monogràfic a la història de cobles, músics i orquestres d'aquesta comarca

Foto: Judith Xarles

El dia 1 de juliol es va presentar al Museu de la Mediterrània de Torroella de Montgrí el número 33 de la Revista del Baix Empordà que dedica el seu monogràfic als orígens, història i evolució de les cobles, orquestres i músics de la comarca. La presentació va anar a càrrec de l'Antoni Mas i Bou, músic, compositor i expresident de MusiCat.

Sempre s'ha dit que l'Empordà és terra de músics i així queda demostrat un cop més. Els diferents articles

que componen el treball van desgranant la història de la música popular de la comarca, des dels joglars de l'època medieval fins a l'aparició de les primeres cobles i la posterior transformació en cobles-orquestres al segle XIX. La majoria d'aquestes formacions han desaparegut, però n'hi ha que han resistit el pas del temps i han sabut evolucionar adaptant-se a nous models, com és el cas de La Principal de La Bisbal

o Els Montgrins. Hi trobarem, entre altres, la història de les formacions musicals locals, de Calonge (Evarist Puig), La Bisbal (Jordi Frigola), Palafrugell (Oriol Oller), Palamós (Evarist Puig), Sant Feliu de Guíxols (Joan Teixidor), Torroella de Montgrí (Joan Radresa) o Verges (Jordi Gallegos).

La Revista del Baix Empordà és una publicació trimestral de contingut cultural, capdavantera de les publicacions trimestrals de pagament en català.

UNA TELEVISIÓ CATALANA

● cultural per internet

Una finestra oberta als nous aires i actors
que han de construir la societat del segle XXI

www.sies.tv

Telèfon 972 410 462 · info@sies.tv

> Informe preceptiu del CoNCA sobre la llei òmnibus

El passat 10 de juny el Consell Nacional de la Cultura i de les Arts va emetre un informe preceptiu sobre l'avantprojecte de l'anomenada Llei Òmnibus en l'àmbit de la cultura. El plenari es mostra en total disconformitat amb el text i, tot i mostrar-se d'acord amb la necessitat de contenir i racionalitzar la despesa, considera que aquesta llei suposa un retrocés en les garanties de gestió neutral de la cultura.

En què pot afectar la Llei Òmnibus els professionals de la música? Hem extret de l'informe allò que, d'una manera directa o indirecta, ens toca de prop:

L'avantprojecte preveu la derogació de les lleis següents:

Llei 8/1981, de 2 de novembre, que crea l'Entitat Autònoma d'Organització d'Espectacles i Festes.

Llei 2/1993, de 5 de març, de foment i protecció de la cultura popular i tradicional i de l'associacionisme cultural.

Llei 20/2000, de 29 de desembre, de l'Institut Català de les Indústries Culturals.

Regulació del CoNCA al Departament competent en matèria de cultura de la Generalitat de Catalunya.

La Llei Òmnibus afecta de ple les següents entitats i institucions:

CoNCA: perd la seva personalitat jurídica i passa a ser un òrgan del Departament de Cultura amb funcions bàsicament consultives.

Es traspassen les competències i funcions executives de suport, foment, promoció i assignació de fons a l'ICIC.

ICIC: passa a nomenar-se ICCEC (Institut Català de la Creació i de les Empreses Culturals) i se'n modifica l'objecte, que serà:

- Impulsar el desenvolupament de les empreses culturals, ja siguin persones físiques o jurídiques.
- Fomentar el consum cultural i l'ampliació de mercats.

En principi no es preveu suport als projectes de formació, recerca i creació, previs a la producció o exhibició (abans aquest suport el donava el CoNCA).

EADC: Es suprimeix l'Entitat Autònoma de Difusió Cultural.

CPCPTC: Es substitueix el Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana per un altre òrgan (??) i es suprimeix el Consell de la Cultura Popular i Tradicional.

En resum, la regulació proposada implica:

- Gestió de la cultura centralitzada des del Departament de Cultura.
- Reducció de la importància i abast de la funció d'assessorament.
- Concentració de tota la política de foment cultural en un únic òrgan que concentra creació i empreses culturals.
- Concepció exclusivament industrial de la cultura, on la creació està al servei de les necessitats de la indústria.

Ja ho sentirem a dir...

RETALLADES

El Departament de Cultura retalla el pressupost més d'un 15% i els ajuntaments destinen de mitjana un 40% menys a festes majors.

El dia 21 de març el sector cultural es manifestava sota el lema "No retalleu la cultura". Reivindicaven que reduir el pressupost cultural és un error perquè la cultura no és una despesa sinó una inversió, una font de riquesa que contribueix al PIB del país. El comunicat assegurava que les retallades anunciades obligaran les institucions a reduir l'activitat i les programacions, provocaran l'augment del preu de les entrades a espectacles, concerts i exposicions, i forçaran la privatització d'equipaments o programacions, situant bona part de l'oferta cultural sota la lògica del mercat i les audiències. I segurament serà així: el 21 de març encara no es coneixia l'Avantprojecte de Llei Omnibus.

Finalment hem sabut que la retallada prevista per al Departament de Cultura l'any 2011 serà de l'ordre d'un 15,6%. El pressupost passarà dels 334,4 milions d'euros del 2010 als 282,3 milions previstos per aquest any, dels quals 163 es destinaran al suport a la creació, producció, promoció i difusió cultural, i per a equipaments.

El Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (CoNCA), l'organisme encarregat d'atorgar les subvencions per a projectes culturals, que està seriosament qüestionat pel nou govern de CiU, també veurà retallat el seu pressupost el 2011. L'any passat va ser de 15,5 milions d'euros, dels quals va destinar-ne 10,4 a les ajudes, un milió a les obres del centre d'art del Canòdrom de Meridiana i la resta, a la pròpia estructura.

Pel que fa als ajuntaments, la situació econòmica no és pas millor. Segons dades facilitades pel Ministerio de Economía y Hacienda, a finals de 2010 el deute dels ajuntaments catalans ha crescut un 14,42%

i se situa en 5.136 milions d'euros. Només els ajuntaments gironins acumulen un deute de 609,9 milions d'euros. Cal saber que hi ha ajuntaments que encara deuen la festa major de l'any passat, i no són pocs. A dia d'avui, els ajuntaments catalans deuen als socis de MusiCat 700.000 € per actuacions realitzades el 2010.

Ens preguntem com afectarà a la contractació aquesta situació tan precària. De tots és sabut que els músics depenen en gran part dels ens públics. Els ajuntaments són els clients més importants quan arriba el bon temps i comencen les festes majors i els concerts a l'aire lliure. D'altra banda, les subvencions són sovint l'única font d'ingressos per als creadors que volen posar en marxa un nou projecte, un espectacle o un enregistrament discogràfic. Quines conseqüències tindran per als músics les restriccions pressupostàries que, sens dubte, s'imposen davant d'una situació com aquesta? Hi haurà menys bolos? Caldrà rebaixar encara més els catxets que ja fa temps que estan congelats? I la pregunta definitiva: Quant de temps es tardarà a cobrar?

Hem preguntat a alguns dels nostres socis què en pensen de tot plegat, com ho viuen. Com sempre, la qüestió del retard en els pagaments és la que més preocupa. Més que la dificultat de trobar feina, preocupa cobrar-la en uns terminis raonables, prèviament pactats. Cada cop es va fent més evident la necessitat de signar un contracte que estableixi un termini vàlid de pagament que es respecti. La idea de fixar una paga i senyal en el mateix contracte, que serveixi al músic de garantia per reservar una data concreta i que cobreixi les despeses del desplaçament, comença a fer camí i des de MusiCat farem el possible per potenciar-la.

D'altra banda, pràcticament tothom ens ha dit que cal lluitar contra l'intrusisme i erradicar-lo. S'ha de dir que, en certs àmbits de la professió, la proliferació d'aquests "falsos músics" és gairebé un insult i suposa una competència deslleial intolerable.

Pel que fa a la regulació de les condicions laborals dels intèrprets per part de l'administració, aquí sí que estem enrocats i la cosa no sembla que hagi de canviar en un futur immediat. El "músic de bolo" - és a dir, la majoria - continua sent un treballador per compte d'altri, sense capacitat per emetre les seves pròpies factures, que s'haurà de donar d'alta i de baixa a la Seguretat Social cada cop que actuï i que, per tant, si s'ha de fer mal o ha de parir, més val que ho faci un dia de bolo si vol ser atès gratuïtament per la mútua de treball. És així de trist. I és per això que una colla de músics empenyats davant de totes aquestes dificultats van decidir un dia constituir una cooperativa per mirar de posar una mica de seny a tot plegat i buscar solucions, si res més no pal·liatives, a alguns d'aquests problemes. De moment ens n'anem sortint, tot i que s'ha de dir que ens ho posen molt difícil. Fixeu-vos que quan preguntem als músics com veuen el futur, en general no el veuen malament. Per alguna cosa serà...

Lluïsa Massó

- 1 Creus que les retallades pressupostàries afectaran a formacions com la vostra?
- 2 Quines perspectives de feina hi ha aquest estiu en relació a l'any passat?
- 3 Quin paper creus que han de jugar els intermediaris en aquesta situació?
- 4 Quines són, segons tu, les tres qüestions fonamentals que s'haurien de posar sobre la taula per poder exercir la professió de músic en bones condicions?
- 5 Creus que el mercat de la música en viu està canviant?
- 6 Et sembla que les noves tecnologies poden contribuir a afavorir la contractació?
- 7 Com veus el futur?

> Joaquim Burjachs - Cobla CIUTAT DE GIRONA

1. Sí, ja està afectant.

2. La previsió per aquesta temporada és que hi hagi una reducció d'un 10% del nombre d'actuacions, aproximadament.

3. Cal potenciar la seva activitat, que hi hagi més promoció i divulgació. I sobretot cal que gestionin el pagament i demanin el pagament més immediat possible.

4.- Temes laborals.

- Pagaments immediats.

-Condicions de treball (escenaris, llocs de treball, etc).

5. Sí, com tot en aquesta societat està canviant i canviarà.

6. Sí.

7. En el món de la cobla crec que el futur dependrà de nosaltres mateixos, de la visió i objectiu que li donem a la cobla com a formació musical, més enllà de l'àmbit estrictament sardanístic, com ha estat fins ara.

> Salvador Escribà - LA SALSETA DEL POBLE SEC

1. Ja estan afectant. De fet, ja van afectar dràsticament l'any passat.

2. Preveiem que la feina sigui més o menys la mateixa que l'any passat, la qual cosa representa una davallada del 50% en relació a les temporades 2007, 2008 i 2009.

3. Aquests fan el que poden, o el que volen. En general, fan la política del "campi qui pugui" i, sobretot, miren d'escombrar cap a casa, que d'alternatives més barates trobes les que vulguis al mercat. Llevat d'algunes excepcions honestes, amb aquest personal no s'hi pot comptar massa.

4.- Professionalitat, cal que els poders públics controlin l'intrusisme.

- Rigorós directe.

- Adaptació dels preus als nous temps, és a dir, que tothom sense exclusió ajusti catxets.

5. De fet, el mercat de la música en viu ja és un caos total on tothom passa per sobre de l'altre. És el "campi qui pugui" que citava abans.

6. Ja fa temps que empenyem en aquest sentit, però els programadors encara no s'hi han acostumat i sembla ser que, per contractar, encara necessiten la intermediació de les "guilles", com diu a Girona.

7. Negre. Però hi hem de posar imaginació... i un parell d'ous (perdoneu l'expressió, masclista però molt gràfica).

> Robert Masip - Grup de Versions TREMENDOS

1. La crisi que travessem és transversal, afecta el conjunt de la societat. Uns se n'estan sortint millor que d'altres, depenent de la capacitat d'adaptació a les circumstàncies, de la professionalitat amb què un s'ho plantegi o de la sort.

2. Pel que fa a les contractacions, nosaltres sincerament ho hem notat poc. Sí que hem notat, però, retards en alguns pagaments. Les previsions són molt similars a les del 2010, cap a les 40 actuacions.

3. Els intermediaris, crec que tenen un paper clau en fer destriar el gra de la palla. Hi ha molt intrusisme entre els músics. Els representants ajuden a optimitzar els pressupostos destinats a les festes i, ara més que mai, han de fer pedagogia i explicar als seus clients què està passant: hi ha grups que fan música 100% en directe (sona allò que el músic està tocant *in situ* a l'escenari) i formacions que prefereixen no endollar els amplificadors i fer escala en hi-fi, amb

l'agregant que cobren com si haguessin tocat en directe. El client, si té tota la informació, no sol equivocar-se.

4. Les tres qüestions que jo posaria sobre la taula, són:

- Regulació de les condicions laborals dels intèrprets per part de l'administració.
- Pagament en els terminis fixats.
- Afavorir la imatge i el prestigi de l'ofici de músic.

5. Sí, es nota que el fet d'interpretar la música en directe és un valor a l'alça. El que s'hauria de pressuposar com a normal, ara per ara, és un valor afegit.

6. I tant! És un mitjà més amb què comptem els grups per arribar a la gent que busca gresca i diversió per a la seva festa. Nosaltres tenim web www.tremendos.net, Twitter @TREMENDOSLeida i Facebook (Tremendos Versions).

7. Amb optimisme: els Tremendos sempre presem en positiu.

> Albert Prat - ELS PESCADORS DE L'ESCALA

1. De ben segur que sí. De fet, tot i que no ens podem queixar, la cosa va fluixeta.

2. Juliol i agost estan si fa no fa com l'any passat. Al setembre ja ho veurem, perquè sempre es contracta més tard, però abril, maig i juny hem tingut sort dels casaments, sopars d'empresa, convencions, mítings i tota mena de feines "rars", perquè no hem tingut contractacions d'ajuntaments. Potser les perspectives de canvi imminents han fet que no es volguessin mullar.

3. No vull generalitzar, no podem passar tots els representants pel mateix sedàs perquè n'hi ha que són uns grans professionals que defensen el seu sou, però si tractar amb ells ens ha de donar el pa... ho tenim pelut! Tot i així, tinc el convenciment que la "guilla" és una espècie en extinció.

4. Primer de tot, la solidaritat. Els músics sempre hem anat a la nostra i potser ja és hora que entenguem que per solucionar problemes hem d'anar tots a una. En segon lloc, la

professionalitat. En el nostre gènere qualsevol s'atreveix a pujar a un escenari a rascar una mica la guitarra i cantar quatre havaneres per quatre duros. D'altra banda, el fet que hi hagi "màquines" que pràcticament toquen soles fa molt de mal a la professió. Potser és la poca cultura musical del país el que permet que aquesta mena de gent es guanyin la vida, però seria més ètic que els que contracten aquesta mena d'actuacions agafessin algú que posés discos i encara els hi sortiria més barat!

5. Al meu entendre, els que sàpiguen especialitzar-se i continuïn lluitant per fer una bona feina dalt de l'escenari, aguantaran. Temps enrere es podia viure només dels bolos. Ara la majoria hem de dedicar-nos a altres coses per poder portar les cireres a casa.

6. Decididament sí. Cal fer ús de les noves tecnologies: cal tenir web, Facebook, Twitter i qualsevol eina que serveixi per estar més a l'abast de les persones que volen contractar una actuació. Em sembla imprescindible.

7. Cada vegada més complicat en tots els aspectes.

> Josep Farràs - Cobla Orquestra LA SELVATANA

1. És probable que alguns ajuntaments o entitats ens demanin que ajustem una mica el pressupost, però crec que en una festa major no pot faltar una formació com la nostra ja que és la que fa tot el gruix de la festa: sardanes, concert i ball.

2. En el nostre cas, el volum de feina és semblant al d'altres anys. Crec que la nostra formació sempre ha mantingut el mateix nivell de qualitat i això ens ha ajudat a mantenir les nostres actuacions.

3. Jo no tinc cap problema amb els representants. Només els demano que siguin tan professionals en la seva feina com La Selvatana ho som en la nostra. Res més.

4. - Solucionar el tema dels cobraments. Part primordial.

- Serietat en la contractació i recepció de contractes signats.

- Bona entesa entre totes les formacions per defensar uns drets comuns: cobraments, contractes, evitar intrusisme, evitar baixar preus, etc. Com en qualsevol altre gremi, calen unes normes bàsiques mínimes que tothom respecti.

De tota manera, no cal perdre el temps amb aquesta qüestió: és impossible.

5. En el cas de les orquestres, crec que no. El que passa és que hi ha menys recursos econòmics i la gent tria més. L'esquema de la festa major segueix igual.

6. Poden ajudar, però la gent no és "tonta": si a l'escenari no es fa una bona feina des del punt de vista musical, la imatge colarà un any o dos però a la llarga el públic s'adona que li estan prenent el pèl. La mare dels ous és, com a totes les professions, fer una feina gairebé perfecta i això va a missa.

7. Si podem sortir de la situació actual, no el veig malament. Com he dit abans, crec que les orquestres seran sempre presents a la festa major. Però cal renovar-se i oferir una imatge moderna que agradi a la gent tant des del punt de vista musical com visual. La gent fuig d'allò carca i tradicional perquè tenen la impressió que el que estan sentint i veient no val el preu que n'han pagat. Les orquestres hem d'estar sempre a l'última i renovar constantment el repertori, l'escenari i la posada en escena. És primordial.

> Anicet Castelló - ELS MÀGIC'S

1. Crec que les retallades afectaran tothom. Si abans, per la festa major, es contractava una orquestra tres dies, ara es contracta un o dos dies, o bé enlloc de contractar una orquestra es contractarà un grup més petit.

2. Són pitjors que l'any passat.

3. Hi juguen un paper important. Han d'entendre que, al poble que tingui una previsió de pagament superior a tres mesos, no s'hi pot anar. Al cap i a la fi, ells tenen el mateix problema: si l'ajuntament no paga, no cobraran.

4. - Els músics s'haurien de negar a tocar per a ajuntaments que no paguen. MusiCat no hauria de fer factures per als ajuntaments que paguen més enllà de tres mesos.

- Hi ha massa orquestres i molta competència deslleial.

- Cal que l'associació MusiCat tingui més força davant de les administracions públiques.

5. No crec que el mercat estigui canviant.

6. Segur que sí. Avui en dia és indispensable tenir una pàgina web. Però si no cobres, no pots fer res. Per renovar-se calen diners i si no pots anar comprant material, vas quedant obsolet. Fins que no es reguli el tema dels cobraments, estarem a precari.

7. Si s'arregla el tema del cobrament, alguns es quedaran pel camí, però altres ens en sortirem. Tot es redueix al mateix.

Santi Arisa és un músic tot terreny. Al llarg dels seus quasi quaranta anys de carrera, ha tocat moltes tecles (i moltes baquetes). Va començar els anys seixanta com a cantant i guitarrista en diferents formacions orquestrals. El 1971, amb Manel Camp i Martí Brunet, va crear **Fusioon**, considerat un dels grups més importants del rock progressiu català. Després va venir el grup de jazz **Lakatans** i, el 1982, els històrics **Pegasus** amb Max Sunyer, Josep Mas Kitflus i Rafa Escoté. A començaments dels 90 inicia un altre projecte agosarat: la **Sardanova**, una revolucionària iniciativa per renovar el llenguatge sardanístic a partir de reunir una cobla amb els instruments propis d'un grup de rock. Van arribar a fer tres discos. A finals dels 90 amb el disc **Taverna de Poetes** i, més tard, **Taverna tropical**, posa música i veu als versos de Carner, Martí i Pol, Espriu i Pere Quart, entre d'altres. Últimament ha publicat el disc **Tot és en tot**, a partir de poemes de Martí i Pol i ha creat l'espectacle del mateix nom amb el jove cor Coral·lí.

Arisa ha estat pioner en organitzar concerts de percussió al carrer. Va compondre i dirigir el **Concert per a 100 bateries**, un esdeveniment que va tenir lloc el dia de la música de 1988 a la plaça de Catalunya de Barcelona i que va comptar amb la participació de 104 bateries de tots els estils musicals. L'espectacle va ser seguit per més de 5000 persones. El 1977 va formar **La Tribu**, un grup d'aquellarre i de disbauxa, més aviat rocker, que partia de temes de la música popular per transformar-los. La Tribu es va reconvertir a finals dels 90 en una orquestra de ball: Més de 150 músics han passat per les seves files des de la seva formació.

Als seus 64 anys, Santi Arisa continua desplegant la mateixa energia. Està implicat en tres projectes ben diferents: l'espectacle **Tot és en tot**, **La Tribu** i, des de fa poc, **Pegasus**. Precisament va ser la celebració dels trenta anys de **La Tribu** el que va tornar a reunir els **Pegasus** damunt de l'escenari. Avui el grup torna a interpretar en directe al Festival de la Porta Ferrada de Sant Feliu de Guíxols la música que van compondre el 1986 per al film mut **Berlín, simfonia d'una gran ciutat**, que l'escriptor Carl Mayer i el cineasta Walter Ruttmann van dedicar a la capital alemanya el 1927. Ens rep després de l'assaig i seiem al pati de butaques del teatre on actuen aquesta nit.

SANTI ARISA.

“Les orquestres de ball estan injustament desacreditades”

Per Lluïsa Massó

— **Des de la teva experiència, com veus el panorama de la música al nostre país?**

— Et diria que bé i malament. Encara estic massa implicat per ser objectiu. En el cas de la música que en podríem dir de festa major les coses estan força malament. Els ajuntaments tenen molts deutes i pocs calés. Cada vegada costa més lligar bolsos i, en cas d'aconseguir-los, costa cobrar-los. D'altra banda, crec que la festa major s'està perdent perquè no hi ha una renovació del públic de les orquestres tradicionals. Per donar una alternativa als joves, els

ajuntaments contracten grups de versions que tenen un catxet més baix, però aquests grups no solen tenir continuïtat.

Des d'un altre punt de vista, el país és ple de músics de gran qualitat. Hi ha escoles excel·lents i moltes més possibilitats d'estudiar música que fa trenta anys. Només cal fixar-se en els músics de jazz. Tanmateix constato que no hi ha projectes sòlids, els músics van fent la viu-viu, treballen aquí i allà, però no hi ha compromís, ningú es tira sense xarxa. Hi ha molt de talent, però falta iniciativa i empenya.

El director del Festival de la Portaferrada, Albert Mallol, que també és músic, s'acosta per saludar en Santi. Diu que fa 24 anys va organitzar per primera vegada, al passeig del Mar, el concert *Berlin* i ara li fa molta il·lusió tornar-lo a presentar en el marc del festival. L'any que ve celebren els 50 anys i estan preparant una edició sonada. "Pegasus és el millor que tenim en jazz-rock en aquest país. Els comparo a Chick Corea que ha vingut tres vegades al festival perquè, com ells, és capaç de reinventar-se"

— **Què es podria fer per millorar la situació?**

— Caldria que la gent entengués que, de la mateixa manera que paga una entrada per anar al teatre o al cinema, amb la música és el mateix. Abans es pagava entrada per anar a escoltar una orquestra. Però, al principi del socialisme, es va fer un llibre blanc de la música que contemplava, entre altres, la gratuïtat dels actes de les

festes majors. Jo vaig assistir com assessor a alguna de les reunions, i els ho vaig desaconsellar. Finalment es va fer i ara en paguem les conseqüències. La gent no es fa el càrrec que la música val diners: els equips són cars i els músics han de cobrar; a més hi ha el transport, el muntatge, el 15 o el 20 per cent que es queda el representant... Hi ha moltes famílies que viuen de la música i si això no es cuida aquests llocs de treball es perdran. A més, els ajuntaments no haurien de pagar IVA pels productes culturals i això facilitaria la contractació.

— **Quin futur tenen les orquestres de ball?**

— Jo considero que les orquestres de ball estan injustament desacreditades i a mi em sap greu perquè jo vaig començar a treballar-hi de molt jove i me les estimo: la prova és que continuo amb La Tribu. Has de pensar que quan jo tenia dinou anys vaig entrar a l'Orquestra Maravella com a cantant i guitarra. Et parlo de quan hi havia en Lluís Ferrer que volia modernitzar l'orquestra. Vam anar a Suïssa i vam comprar tres

guitarres elèctriques. Jo tocava, però els altres dos no en tenien ni idea. Tots tres ens posàvem al davant i fèiem el “Satisfaction” i altres coses per l'estil. A Girona em deien que jo havia portat el so de l'infern. Encara no havien sentit mai una guitarra elèctrica en directe i vaig quedar estigmatitzat. Després, al cap d'uns anys, em vaig presentar amb la Sardanova i la vaig tornar a liar. Els sardanistes no m'ho han perdonat mai. Crec que per això no em surten bolos a Girona, perquè he atemptat contra els dos públics tradicionals: el ballador i el sardanista. I ho dic amb tota la simpatia del món.

— **Un grup com Pegasus té sortida en el mercat del directe?**

— Quan vam fer Pegasus va ser un petit *boom*, però tampoc teníem prou bolos per viure'n. Tots havíem de fer altres coses per subsistir. Aleshores a en Kitflus li va sortir l'oportunitat d'anar a fer una gira d'un any amb en Serrat i tot va quedar parat. Com que quan va tornar seguia sense haver-hi bolos, ho vam deixar aquí. Al cap de molts anys va aparèixer Ràdio Vilafranca, que celebrava els seus 25 anys, com nosaltres, i la periodista Rosa Novell, que era una fan de Pegasus, ens va demanar si ens veíem amb cor de tornar a reunir el grup per a la celebració. Ens vam posar a assajar i vam fer el concert. La premsa se'n va fer ressò i en un any vam fer vint bolos. Venia gent gran amb els seus fills, ens feien firmar discos... una cosa molt nostàlgica. Vam actuar al Festival de Jazz de Barcelona i al de Madrid. Després d'aquesta gira en Kitflus va tornar a marxar amb en Serrat i quan va tornar ens vam plantejar tornar a muntar Berlin. Vam fer una presentació a Luz de Gas. Amb les imatges que ens va donar TV3 vam construir el DVD. Ara hem fet un bolo molt maco al Grec, a Sant Cugat del Vallès i aquest bolo d'avui que és com tornar als orígens. Després anirem al Festival de Jazz de Barcelona i ja veurem què passa.

— **Parla'm de l'espectacle Tot és en tot...**

— El *Tot és en tot* ha estat una altra aventura meva, jo hi creia i pensava que tot aniria bé. Confiava que, tractant-se de poemes de Miquel Martí i Pol, podria comptar amb algun tipus d'ajuda. Però no ha estat així i m'he trobat, com sempre, sol al mig de la selva. De totes maneres, malgrat les dificultats, la cosa va prou bé. Hem actuat al Festival de Percussió de Barcelona, al

Kursaal de Manresa dues vegades, a Esparreguera, Alcoi, Gràcia... Ara anirem a Colera (a la tarda, i a la nit, La Tribu). Hem venut uns quants discos en els concerts. El problema és que un espectacle com aquest requereix una inversió i, de moment, aquesta inversió és deficitària. Podríem dir que es tracta d'un fracàs exitós. En sóc especialista: de fet, el Rafa Escoté em va dedicar un tema de Pegasus titulat “Cómo fracasar brillantemente”.

— **No vas demanar una subvenció?**

— Sí, però a mi no me la donen mai, ni per al *Tot és en tot*, ni per a *Taverna de poetes*. Tinc la impressió que estic “vetat”. Als catalans se'ns diu que hem de treballar per la cultura del país, que hem de fer esforços; doncs jo ja els faig: inverteixo diners per fer coses de músics del país, amb un cor del país, amb els poemes d'un poeta del país. Faig de productor i no se m'ajuda ni com a artista, ni com a ciutadà. Què he de fer? Una altra cosa seria que em diguessin que el producte no està ben fet, però tota la producció està molt cuidada, els músics són bons i el cor també. Allà on hem anat, l'espectacle ha agradat molt. Per això molts cops et sents malament i tens la sensació d'estar al mig de la selva entre serps i cocodrils. Jo entenc perfectament que els grups joves tinguin molt d'èxit i els hi vagi molt bé. Jo els desitjo el millor. Però això no vol dir que a la gent gran se'ns aparti automàticament. Hi ha molta gent bona de la meva edat que ho tenen molt fotut. La vida del músic és molt difícil i, quan et fas gran, encara més.

És el mateix que els mitjans de comunicació: per què lcat FM, que és una ràdio pública, no posa la meva música? Quan els ho vaig preguntar em van dir que no encaixava i que tampoc posaven la música de Lluís Llach. És així com s'ajuda els artistes del país?

— **Trobes que els diners públics estan ben distribuïts? Quina opinió tens del CoNCA?**

— Amb el CoNCA jo no hi vaig estar d'acord des del començament: no hi havia cap música i per a mi això ja el va desacreditar d'entrada. Després va entrar en Manel Camp, gran amic meu, però tampoc he vist que s'hagi fet res. L'única relació que tinc amb el CoNCA és quan demano subvencions i em diuen que no. Des d'un altre punt de vista crec que el que caldria són uns bons tècnics que entenguin la professió i que

tinguin al costat bons economistes, que entenguin el món de l'empresa. Bons gestors que entenguin el món de la música.

Tal com està la situació, per als governants ha de ser difícil decidir com es distribueixen els diners. Calen líders i no n'hi ha. Hi ha molta excel·lència cultural però moltes vegades la gent que fa el producte – actors, músics, etc. – són els que menys diners reben. També hi ha massa diners que es queden a Barcelona. S'hauria de repartir més.

— ***Tu creus que l'art, a més de ser cultura, és indústria?***

— Home! Clar que sí! Es mouen calés.

— ***Creus que la professió es podria arribar a organitzar per millorar les coses?***

— Fa cinquanta anys que estic amb músics. Ara en tinc 64 i vaig començar a treballar amb músics als 14 anys. El comentari tipus músic seria "no hi ha res a fer". Però és cert que s'haurien de reunir moltes condicions: d'entrada hi hauria d'haver una base

d'educació i de respecte mutu entre els músics, uns valors comuns, començant per coses tan simples com no arribar tard, fer la feina ben feta i no emborratxar-se a l'escenari. Hauríem de tenir clar què vol dir sortir en un escenari, ser conscients que estem fent una feina cultural i comuniquem a través dels sons, fem que la gent vibri, s'emocioni, es diverteixi. Som veritables terapeutes. Hem d'entendre que som una classe social important i que tenim més força de la que ens pot semblar. Hi ha temes importants, com el de la seguretat social, que, si estéssim units, podríem reivindicar. El problema és que el músic – com tots els artistes – té un ego brutal, que passa per davant de la solidaritat. El músic hauria de preocupar-se de treballar bé i no tant de si els companys tenen més bolos o baixen els preus. Hi ha molta enveja, no estem nets. Hi ha històries molt sòrdides, sobretot en el món de les orquestres. Hi ha d'haver competitivitat, però no es pot jugar brut. Tot depèn de si trobem uns líders capaços de convèncer els músics que el primer que han de fer és tocar bé i després ser solidaris. ■

NOVETATS DISCOGRÀFIQUES.

> Albades Voramar

Un any després de publicar *Mirades orientals*, el grup empordanès d'havaneres Voramar treu al mercat *Albades*, que inclou una suite amb quatre peces inèdites dels compositors del grup, Adam Torres i Ferran García. Es tracta d'un bolero, un valset i dues havaneres. El disc inclou temes versionats de tres coneguts compositors empordanesos: Josep Tero, Josep "Se" Andújar i Carles Casanovas. L'àlbum compta amb la col·laboració de la coral L'Antoniense.

> A prop del mar Port Bo & Nina

Havaneres, sardanes, polques i valsos, cançons de taverna que entonaven els cantaires de la costa interpretades per la Nina i el grup Port Bo, acompanyats per l'Antoni Mas (piano), Pep Poblet (saxos), Toni Gadea (percussions) i Lluís Subiranas "Subi" (contrabaix, baix elèctric i verra). Els arranjaments i la producció musical són de l'Antoni Mas.

> 15 anys d'havaneres 1996-2011 Vent Fort

Quart treball discogràfic del grup d'havaneres Vent Fort de l'Hospitalet de l'Infant, amb motiu del seu 15è aniversari. En aquest CD, han enregistrat 14 temes: un valset, un bolero, una sardana i onze havaneres, dues de les quals musicades per en Xavier Pardina component del grup. La sardana i una havanera estan interpretades a cappella. La presentació del CD va tenir lloc el 14 de maig a l'Auditori del Centre Cultural Infant Pere de l'Hospitalet de l'Infant.

> La gent del Terra Endins Terra Endins

Nou treball del grup Terra Endins de Girona, que vol ser un homenatge al públic que els ha acompanyat durant trenta-set anys. En aquesta dissetena gravació hi ha peces inèdites i també peces més conegudes com "La Xalana", "Siboney" o la popular "Girona m'enamora". En especial hi apareix la sardana "La gent del Terra Endins", que és la que dona nom al CD i està dedicada al seu públic. La música d'aquesta peça està composta per Jaume Cristau, amb lletra de Carme Jordi.

> Fesomies / Cobla Selvatana

Un disc de la cobla Selvatana, amb sardanes d'en Jordi Feliu (primer tible de la Selvatana) dedicades a Calella.

> Reset / Remendaos

Remendaos han tornat als seus orígens. Durant la tardor del 2010 van estar creant el seu nou treball que han presentat a principis de 2011. El nou disc *Reset*, que està format per 10 cançons, representa la tornada del grup a la seva base de guitarra, caixó i baix elèctric, però amb una àmplia varietat de sons que neixen de les col·laboracions de diferents instruments que han injectat amics músics del grup.

> Confluències / Cobla Sant Jordi

La Cobla Sant Jordi – Ciutat de Barcelona, en col·laboració amb el segell Picap, ha presentat aquest doble àlbum destinat a difondre algunes de les obres recents escrites per a cobla (en format lliure i sardana) d'autors de prestigi, els quals centren amb les seves composicions l'actualitat musical vinculada al coblisme, en el seu doble vessant compositiu i interpretatiu. Totes les obres incloses en aquest recull són encàrrecs realitzats per la Cobla Sant Jordi amb motiu de la celebració del seu vint-i-cinquè aniversari.

> Originals / Xavier Díaz

Tercer disc del guitarrista vilafranquí Xavi Díaz, amb el quartet format per ell mateix, Jaume Piñol (bateria), José María Domènec (piano) i Ramon Teixidó (baix elèctric). El treball inclou onze temes compostats per ell mateix, amb influències de Wes Montgomery, George Benson, Pat Methenny, Jeff Golub o Charlie Parker, i estils com el swing, el funky o el latin jazz.

> Bany de lluna / Morrala

Quart enregistrament del grup d'havaneres Morrala que agafa el títol d'una nova havanera de collita pròpia, guanyadora del II Concurs de composició d'havaneres de Sant Pol de Mar i també del Premi Popular que vota el públic assistent en aquest certamen musical. El disc inclou havaneres de composició recent i d'altres més antigues, algunes de les quals no havien enregistrat mai, com és el cas de la sardana "Illes Formigues", l'havanera "Bany de lluna" i l'havanera-vals "L'encís de Calella".

HAN DONAT LA NOTA.

> Las Migas

A finals de juliol han començat una nova etapa sense la Sílvia Pérez Cruz, que deixa la formació per centrar-se en el seu projecte en solitari i en el seu momentani acoblament al trio de Javier Colina. Marta Robles, Isabelle Laudenbach i Lisa Bause han fixat la cantora catalana Alba Carmona (1984), que s'incorporarà al grup passat l'estiu. Va ser la primera titulada en *cante flamenco* de l'ESMUC. Ha format part dels grups de flamenc Ropa Vieja i Javier Galiana & Spice Berberechos, que barreja flamenc i jazz, i del quartet Galii i Alba Carmona, que fusiona peces clàssiques amb flamenc.

> Andrea Motis

Ha estat convidada per Quincy Jones a formar part del Global Gumbo All Stars que l'ha acompanyat en el concert de celebració del 25 aniversari del Festival Castell de Peralada el passat 20 de juliol. Amb només

16 anys, aquesta cantant, saxofonista i trompetista forma part de la Sant Andreu Jazz Band, la banda més jove d'Europa, dirigida per Joan Chamorro. Junts han publicat aquesta primavera l'àlbum *Joan Chamorro presenta Andrea Motis*, amb la col·laboració entre altres de músics tan prestigiosos com Ignasi Terrassa i Bobby Gordon.

> Josep Gispert

Tenor solista de La Principal de la Bisbal durant els últims 28 anys, s'ha retirat oficialment de la cobla. El dia 26 de març, els seus companys de La Principal li van organitzar un homenatge al restaurant Can Pau de Cantallops. Gispert també va rebre un homenatge de l'Agrupació Sardanista Costa Brava i ha rebut la medalla de la vila de Banyuls de la Marenda amb la que ha mantingut una estreta vinculació durant anys. Anteriorment Gispert havia format part de les cobles La Moderna, La Principal de Llagostera, La Principal de Girona i Els Montgrins.

> Marc Lloret

Codirector del festival popArb d'Arbúcies i teclista del grup Mishima, ha estat nomenat director artístic del Mercat de Música Viva de Vic. Lloret comptarà amb la col·laboració de dos assessors musicals: Maria Lladó, coordinadora de música de l'àrea de creació de l'Institut Ramon Llull, i Oriol Roca, músic i codirector de l'empresa de management Fourni, situada a la Garriga.

> Xavier Pallàs

Va inaugurar el festival PNRMica 60:1 d'Olot amb un concert de campanes. Pallàs va compondre una peça especialment per a l'ocasió, titulada "camPNRMica", interpretada amb les campanes de quatre campanars d'Olot, gràcies a la col·laboració d'una colla de músics vinculats a la ciutat. La dificultat més gran va consistir en sincronitzar els diferents campanars, ja que entre ells no es podien veure ni sentir. És per això que la partitura no estava expressada en compassos, com és habitual, sinó en minuts i segons. Professor de l'Escola Municipal de Música d'Olot, Xavier Pallàs està duent a terme un inventari de totes les campanes de la Garrotxa. Ha estudiat més de 100 campanars i ha inventariat més de 150 campanes.

> Pulpopop

Els inclassificables PulpoPop (Edgar Massegú i Pau Boigues) han culminat la seva "Gira Jardí" a Vilafranca del Penedès amb un sopar de germanor amb els bastoners d'aquesta ciutat. El passat mes de juny van anunciar el projecte de fer 11 concerts durant l'estiu en 11 jardins (considerant jardí aquell espai amb un mínim de dues o tres plantes vives) de qualsevol particular d'arreu de Catalunya. En el seu pulpoblog www.pulpopop.com hi trobareu la crònica i les fotos dels onze concerts.

COL·LABORACIONS.

> Apunts sobre Educació Musical #1

Sabies que en el llibre de referència de la pedagogia musical de grup escrit per Arlette Biget hi pots trobar frases com: "Necessitem el mateix temps o més per a ensenyar a un grup que a un sol individu", "No li parlem mai a un electe (regidor, alcalde, conseller) de pedagogia de grup! Taurà la seva calculadora i us dirà que en deu hores no podeu ensenyar a vint alumnes sinó a seixanta", "Diguem també que la pedagogia de grup pot esdevenir nefasta si en fem una obligació"? Sabies també que l'actual conveni de finançament entre el Departament d'Ensenyament i la Federació de Municipis de Catalunya premia les escoles municipals de música que augmenten la capacitat de recepció d'alumnat optimitzant l'hora

lectiva del professor amb més alumnes? I que això consta com un criteri de qualitat de l'escola? De fa uns sis anys ençà, algunes Escoles Municipals de Música de Catalunya (EMMs) han anat experimentant uns canvis estructurals que han estat poc acceptats, sobretot pel col·lectiu docent. S'ha fet habitual l'alternança d'estats d'indignació i desorientació, no només entre alguns professors de música, sinó que, traspassant les fronteres de les EMMs, també entre altres professionals del sector. L'article "Apunts sobre educació musical #1" desvetlla quatre claus que poden ajudar a entendre la naturalesa d'aquests canvis i el perquè de l'escassa complicitat del col·lectiu docent amb aquests.

PLAQUEM (Plataforma per la Qualitat en l'Educació Musical) integrada per professors de música dels àmbits públic i privat.
Trobareu l'article sencer al web www.musical.cat, a la secció Publicacions

> Regular, normalitzar i prestigiar l'ofici de músic a Catalunya

Proposo en aquest escrit explicar, segons el meu punt de vista, el que crec que és del tot necessari que s'implanti a Catalunya

Prèviament vull fer un incís per parlar de la situació actual en les escoles municipals de música de Catalunya: que a les escoles municipals de música, que actualment reben un 33% de finançament de la Generalitat, se'ls retiri aquest finançament si contracten professors sense titulació superior, amb titulació de grau mig o sense cap mena de titulació -com passa en l'actualitat en algunes escoles municipals de música-, i siguin contractats tots els professors amb titulació superior com a llicenciats, dins la categoria laboral A. El que escric són les meves idees per fer de Catalunya un país pioner i exemplar, on la professió de músic sigui, regulada, normalitzada i prestigiada d'una vegada per totes.

Idees

_ Reconvertir els conservatoris actuals en facultats de música, amb un nou pla d'estudis i on el professorat tingui la preparació adequada per impartir des d'una iniciació a la música fins a la finalització dels estudis de la carrera. Així, aconseguirem que els estudiants de tot Catalunya no s'hagin de desplaçar obligatòriament a Barcelona, com passa a l'actualitat.

Exemples: que l'ESMUC sigui la facultat de música de la Universitat de Barcelona; el Conservatori del Liceu, la facultat de música de la Universitat Pompeu Fabra; el Conservatori Municipal de Barcelona, la facultat de música de la Universitat Autònoma; el Conservatori de Girona, la facultat de música de la Universitat de Girona; el de Lleida, la facultat de música de la Universitat de Lleida; el de Terrassa, la facultat de música de la Universitat Politècnica de Catalunya...

_ En les escoles municipals de música actuals, implantar obligatòriament que tots els professors tinguin la titulació superior actual i llicenciatura universitària futura. Així aconseguim garantir que els professors tinguin un nivell d'estudis superiors (universitaris en el seu moment), el que repercuteix en la docència d'alt nivell que impartiran en les seves classes.

_ A l'hora de contractar un professor d'instrument en les diferents escoles municipals i futures facultats universitàries de música, a més de les pertinents hores lectives de classe, l'obligació de fer dos concerts anuals (hivern i estiu) en el municipi on treballin. Aquesta mesura afavorirà l'estímul del professor i permetrà que sempre s'estigui reciclant i consolidant tècnicament i com a intèrpret, mesura que al mateix temps repercutirà en la seva docència, que cada vegada serà més sòlida i amb més arguments per ajudar l'alumnat a solucionar els diferents aspectes tècnics i d'interpretació musical de l'instrument que el mateix professor haurà superat, a més d'estimular els seus alumnes, que podran escoltar i apreciar els seus professors, i els habitants del municipi, que podran apreciar i escoltar també als professors en les seves interpretacions musicals.

_ Crear una oficina central de la Generalitat que faci una convocatòria anual perquè tots els músics amb titulació superior actual i llicenciatura universitària futura puguin presentar les seves propostes de concert de música de cambra (duos, trios, solos, quartets...).

_ Crear, des d'aquesta oficina, una coordinació amb els diferents municipis de Catalunya, a través de la qual es vagin distribuint totes les propostes presentades als diferents municipis adherits i als municipis que s'hi vagin adherint (es podria aprofitar i ampliar de mica en mica l'actual Xarxa de Música Clàssica i Jazz de Catalunya). Amb aquesta política tots els músics

LA NOTA TRISTA.

professionals sabrien que les seves propostes serien ateses i s'evitaria l'arbitrarietat que exerceixen les comissions actuals a l'hora de decidir qui contracten; seria el públic qui opinaria i tindria, a més, l'oportunitat d'escoltar totes les propostes que els músics ofereixin.

_ Crear una convocatòria i audició anual per part de l'OBC, on tots els músics amb la carrera acabada i amb vocació de solistes puguin presentar les seves propostes de concert amb orquestra i, si tenen el nivell pertinent, puguin actuar amb la OBC.

_ Els salaris dels futurs professors de música universitaris han de ser equiparats als de la resta de professors de la Universitat que els contracti.

_ Els salaris dels professors d'escoles municipals de música han de ser equiparats als dels professors de secundària.

Conclusió

Quan a Catalunya s'adoptin aquestes mesures aconseguirem:

-Donar una educació musical universitària en tot el territori català a les noves generacions de músics, facilitant-los a més que puguin estudiar la carrera als diferents punts geogràfics de Catalunya.

-Els futurs professors universitaris de música disposarien d'un sou equiparat als dels altres professors universitaris, i els professors d'escoles municipals i conservatoris actuals disposarien d'un sou equiparat al dels professors de secundària. Aquesta mesura dignificaria d'una vegada per totes la situació laboral del professorat i s'eliminarien les situacions de contracte actuals, on cada municipi implanta criteris i categories laborals diferents a l'hora de contractar els seus professors amb unes diferències, en alguns casos, inadmissibles.

-Estimular els professors i nous llicenciats a actuar en els diferents escenaris de Catalunya per saber que les seves propostes seran distribuïdes en els diferents municipis.

-En el cas de les audicions anuals per a solista de la OBC, estimular tots els músics amb vocació i preparació per saber que actuaran com a solistes amb la OBC.

-Eixamplar la cultura musical a Catalunya i engrandir l'humanisme de la societat.

Amb la implantació d'aquestes mesures Catalunya donaria exemple i seria pionera a Europa i a molts altres països i estats del món en la manera de potenciar i estimular l'ofici de músic a tots els nivells.

Oriol Espونا Andreu, *professor de flauta travessera* —

> Curs gratuït de creació de partitures amb Finale

MusiCat està preparant un curs gratuït de Finale que tindrà lloc el mes de novembre. Informació i inscripcions a www.musicat.cat

> Manuela Domínguez Pérez

Cantant. Va morir a Barcelona el 7 de juny a l'edat de 59 anys. Va començar la seva carrera amb l'Orquestra Marina.

> Josep M. Berga Mor

Cantant i component del grup Pere Costa Trio. Va morir als 62 anys.

> Lluís Carretero i Basart

Compositor de sardanes i divulgador musical. Va morir el 15 d'abril, a l'edat de 80 anys. Deixeble del mestre Joaquim Soms, va ser professor de música i director de corals. També va fundar l'Orfeó Monteverdi. El 2006 la cobla La Flama de Farners va gravar un CD amb quinze sardanes seves. El 20 de febrer passat va rebre un homenatge a Pineda de Mar, en reconeixement a la seva trajectòria musical.

> Carles Barba

Músic, empresari i conseller editorial del diari El Punt, va morir el 9 de juliol a Girona a l'edat de 62 anys. Era un dels components del grup Bit Shadows, tribut a la banda anglesa dels 70, The Shadows.

> Carles Lordan

Baixista, guitarrista i vocalista del grup Los Manolos des de la seva fundació l'any 1989 fins a la seva dissolució el 2003. Va morir el 22 de maig a l'edat de 47 anys.

Antoni Mas

LA SEGONA OPORTUNITAT.

➤ Diuen que rectificar és de savis. Llàstima que la vida no sempre ens concedeix la segona oportunitat que duu implícita aquesta possibilitat de rectificar.

Per tradició familiar, i per vocació, en el seu moment vaig escollir la música com a professió, com a religió i com a companya de viatge de tota la vida. Una companyia amb la qual, tot sigui dit, m'he fet més savi que ric. Però no em sap pas greu. M'ha donat per viure i, a falta de més diners, n'he tret moltes altres satisfaccions. Les primeres lliçons de música les vaig rebre d'una monja que havia penjat els hàbits, però que amb tot i això encara era més monja que mestra, i d'un mestre d'escola, més mestre que músic. Ambdós, doncs, amb més voluntat que no pas altra cosa. Sort que el meu pare, que era afinador de pianos, tenia com a client habitual un bon mestre de música i me'l va recomanar: "Hauries d'anar amb en Mercader de Cassà" —em va dir. I encara més sort que la meua mare va fer el sacrifici necessari per poder convertir aquell condicional "hauries" en un concret "has d'anar".

Al costat d'en Pere Mercader (el fill), vaig fer la carrera de piano en bones condicions i vaig poder assolir un nivell d'interpretació prou digne. El problema dels pianistes és, però, que per mantenir aquest nivell cal dedicar molta estona a l'instrument, cosa que jo no vaig fer. En el meu descàrrec podria al·legar que a trenta anys ja tenia tres criatures i, per tant, més necessitat de treure rendiment de la música que no pas possibilitats de dedicar-hi estones.

Quan ja tenia cap a seixanta anys, els companys del grup Port bo em varen oferir l'oportunitat de participar amb ells en un concert al Palau de la Música. Tot i que era conscient que no estava en òptimes condicions per interpretar segons quin tipus de música, vaig acceptar convençut que, per acompanyar "quatre havaneres", ja me'n sortiria. Però va resultar que, entre el repertori previst, s'hi havien programat dues

obres prou delicades que, a sobre, havia de tocar tot sol: el "Divertiment", de Xavier Montsalvatge, i el "Tango", d'Isaac Albéniz. Donada la situació, se'm plantejaven dues possibilitats: o preparar-me un xic o, simplement, renunciar-hi. Finalment, la perspectiva de poder tocar al Palau de la Música em va enlluernar i em va fer decidir per la primera opció. Posats que hi érem, vaig aprofitar la coincidència de tot plegat amb el meu seixantè aniversari per complir una de les il·lusions de la meua vida: comprar-me un bon piano.

El fet de comptar amb un bon instrument, el retrobament amb la música clàssica i la constatació de les dificultats que em comportaven aquelles dues obres que en altres condicions hauria interpretat amb relativa facilitat, em varen fer plantejar la possibilitat de tornar-me a posar a estudiar quan disposés de temps.

Precisament ara, amb la jubilació, ha arribat el moment. He tret la pols dels vells llibres de música, m'he posat a estudiar un mínim de quatre hores diàries, m'he buscat una bona professora (precisament la filla del meu antic mestre) i m'he disposat a tornar a fer tota la carrera de piano. El meu objectiu és recuperar el nivell de quan la vaig acabar per primera vegada i mantenir-lo mentre les facultats ho permetin. No sé si me'n sortiré o no, però, com a mínim, donaré sentit a les hores de lleure que em proporciona la meua condició actual, mantindré la il·lusió i, poc o molt, milloraré les meves prestacions.

Per les reaccions que veig al meu entorn, fa de força mal entendre que un home que va de tornada i amb la vida més o menys resolta, en lloc de jaure al sofà llegint el diari o mirant la tele, o enlloc d'anar-se'n al cafè a fer la partida o a fer petar la xerrada, s'encaparrí davant del piano com si d'aquell sacrifici depengués el seu futur. De fet, però, la meua decisió fa de prou bon explicar: es tracta simplement que, en aquest cas, la vida m'ha donat una segona oportunitat, i, conscient que ja no en tindré cap més, la vull aprofitar.